Μια ατόφια κωμωδία

Οταν η πρόθεση ανιχνεύει τη δημιουργία με διάθεση μέτρου, πειθαρχίας και σεβασμού στο κείμενο, η παράσταση έχει στόχο

Της Κ. ΡΑΠΑΝΑΚΗ

Περ' απ' τον συνωστισμό των θεάτρων του κέντρου της Αθήνας και με μια καταξιωμένη κωμωδία των: Ν. Τσιφόρου - Π. Βασιλειάδη «Ο διάολος και η ουρά του», η οποία παιζόταν μέχρι πριν λίγες ημέρες από το θίασο «Ανατροπή», είδα μια καλοπαιγμένη παράσταση από ένα θεατρικό σχήμα το οποίο ζύγισε τα φτερά του στη σκηνή και κέρδισε το στοίχημα.

Πρόκειται για ανθρώπους οι οποίοι πάνω απ' όλα αγαπούν και σέβονται το θέατρο και τη θεατρική πράξη. Το απέδειξαν έμπρακτα άλλωστε. Γεγονός είναι ότι η παράσταση λιτή, χωρίς πειραματισμούς σε δύσκολες επιλογές δραματολογίου, ξέφυγε από το ερασιτεχνικό επίπεδο, εδραιώνοντας μία ευφάνταστη δημιουργία με ξεχωριστές, ευδιάκριτες, αδρές, ερμηνείες.

Η συγκεκριμένη κωμωδία διαπραγματεύεται το μοτίβο του έρωτα και της ζήλιας ως κίνητρο αναζωπύρωσης της σχέσης ενός ζευγαριού. Η επικυρωμένη, μετά του γάμου, θεωρητικά «διά βίου» συμβίωση ενός άντρα και μιας γυναίκας χρειάζεται το «διεγερτικό» της αμοιβαίας ζήλιας για να κρατηθεί ζωντανή η σχέση. Θέμα διαχρονικό και ανά πάσα στιγμή επίκαιρο. Οι συγγραφείς του έργου με μαεστρία, μαστοριά και μεράκι δημιουργούν μια ξεκαρδιστική κωμωδία ανατροπών, η οποία αποτελεί λεπτομερή τομογραφία της ανθρώπινης φύσης υπό το καθεστώς του έρωτα. Εκείνη προκαλεί και εξάπτει με προγραμματισμένα και σκόπιμα τεχνάσματα τη ζήλια του συζύγου με ύψιστο στόχο να κρατήσει το ενδιαφέρον του για εκείνη ακμαιότατο.

Θέμα βγαλμένο από τα βάθη της ανθρώπινης ψυχής και φύσης. Εργο που βλέπεται με ενδιαφέρον σε κάθε εποχή, αρκεί οι συντελεστές της εκάστοτε παράστασης να βρουν τα κλειδιά του κειμένου και να ελευθερώσουν το γέλιο που κατοικεί ανάμεσα στις γραμμές.

Αυτό ακριβώς πέτυχε και η προσεκτική σκηνοθετική καθοδήγηση του Βασίλη Ρίτσου. Βρήκε τους συσχετισμούς των ανατροπών, τις αναλογίες των ρυθμών, των παύσεων, του χρόνου και μας παρέδωσε μία σφικτοδεμένη παράσταση. Στο μικρό και ζεστό «Θέατρο της Ημέρας» στην Πανόρμου, η θεατρική πράξη εφαρμόστηκε σε πλήρεις διαστάσεις.

Το ατού της παράστασης ήταν η Κορίνα Αλεξανδρίδου (Ταμάρα). Η ηθοποιός υποδύθηκε την υπηρέτρια με μπρίο, σβελτάδα, φυσικότητα, ρυθμό, άρτια τεχνική. Μπράβο. Εξ ίσου καλός ήταν και ο Μάνος Αντωνίου ο οποίος σκιαγράφησε μία πολυδιάστατη προσωπογραφία του «απατημένου» συζύγου. Ευδιάκριτα, με άνεση και αμεσότητα έπαιξε και η Εύη Ανδριανού (Ντίνα). Μια αξιοπρόσεκτη παρουσία ήταν και η Θάλεια Κόγκα στο ρόλο της Αλίκης. Με περισσότερη εμπειρία, μελέτη και σπουδή στο θεατρική πεδίο, η ηθοποιός έχει τις δυνατότητες αξιόλογης εξέλιξης. Ολος ο θίασος, απόλυτα συντονισμένος, μας χάρισε ατόφιο γέλιο σε μία παράσταση με ξεκάθαρο στόχο.